

Korset och Kronan

Nr 157/2024

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

Israel och de yttersta tingen (11)

Avgörande för den kristna kyrkan är vad Bibeln lär i dessa frågor. Här finns det tyvärr många felaktiga uppfattningar och det är viktigt att man inte fastnar i dessa. Dessa hänger ofta samman med den obibliska synen på ett jordiskt tusenårsrike (kiliasm) och uppfattningen att upprättandet av staten Israel skulle vara en del av Guds frälsningsplan. Den synen finns bland många konservativa, bibeltroende grupper av kristna, inte minst i USA, och vi kan ha viss förståelse för att många kristna ofta är i god tro. Men de är vilseförda av dem som så kraftigt driver dessa frågor på ett obiblskt sätt. Följden blir att den rätta, bibliska förtröstan på evangelium och Kristi rike ersätts med en mängd spekulationer om politisk händelser i vår tid, vilka sägs vara en del av Guds handlande i den yttersta tiden. Men detta

stämmer inte.

En god, biblisk vägvisare i dessa frågor finner vi däremot i Martin Luthers skrifter, inom den lutherska ortodoxin och sedan också hos Walther och Pieper i den äldre amerikanska, ortodoxa lutherdomen på 1800-talet och i början av 1900-talet. Där lärdes med rätta att Kristus endast kommer tillbaka en gång, och då för att döma världen. Gamla testamentets många profetior om återupprättandet av Israel, "Davids förfallna hydda" sågs med rätta som uppfyllda i den kristna kyrkan i och med att Kristus nu hade kommit till världen. Vid apostlamötet i Jerusalem bekräftas detta tydligt när Jakob säger:

"Bröder, hör på mig. Simeon har berättat om hur Gud först såg till att han vann ett folk åt sitt namn bland hedningarna. Det stämmer överens med profeternas ord, där det står skrivet:

Därefter ska jag vända tillbaka och åter bygga upp Davids fallna hydda. Jag ska bygga upp dess ruiner och upprätta den igen, för att alla andra människor ska söka Herren, alla hedningar över vilka mitt namn har nämnts. Så säger Herren som gör detta, det som är känt från evighet. (Apg 15:13-18).

”Davids förfallna hydda”, d.v.s. det Israel som till stor del avföll i synd och otro på profeternas tid, skall bli uppbyggd igen. Men det skall inte ske i ett nytt jordiskt rike, utan genom att också hedningarna kommer till tro genom evangelium. Så förenas både troende judar och hedningar i den kristna kyrkan, som verkligen är Davids återuppbyggda hydda. När Messias kommit börjar nya testamentets tid, då det andliga Israel samlas kring Guds ord och sakrament. På detta sätt skall ”hela Israel” bli frälst. Jesus förutsade att Jerusalems jordiska tempel skulle förstöras, vilket skedde år 70. Tanken på att ännu ett jordiskt tempel skulle uppföras i den yttersta tiden hör inte hemma i Skriftens undervisning. Sådant har ingenting att göra med uppfyllandet av GT:s profetior.

Franz Piepers undervisning

Pieper ger i sin dogmatik en utförlig framställning av Bibelns lära om de yttersta tingen. Här följer några citat och sammanfattningar ur hans dogmatik. Den utkom 1917-24 i tre volymer, senare förkortades av prof. J.T.Mueller, sv. utg. av Tom G.A. Hardt 1985.

1. Den timliga döden.

Människan förintas inte i döden, utan själen skils från kroppen (Matt. 10:28 m.fl). Dödens orsak är inte naturlig utan kommer av synden (1 Mos. 2:17, 3:17ff, Rom. 5:12, 6:23). Den kan endast övervinnas av Kristus. Endast genom tron på honom kan vi blir frälsta.

Det påstående, som då och då framförs, att människorna upptäckt ett medel mot döden är bedrägeri och självbedrägeri... Den som vill befria människorna från döden måste träffa ondskan i roten, dvs han måste befria människorna från dödens orsak syndaskulden, och från Guds vrede över synden. Detta har Kristus gjort genom att prestera den ställföreträdande tillfyllestgörelsen... och därför är Kristus den ende, som befriar undan döden (s. 708).

2. Kristi återkomst

Tiden för Kristi återkomst är fördold för alla och det är omöjligt att försöka räkna ut när den kommer att ske (Matt. 24:36). Men det finns tydliga tecken på att Kristus snart kommer tillbaka. Det är tecken *bland folken* (krig, sjukdomar, dyrtid, fientlighet mot de kristna), *i naturen* (jordbävningar, översvämningar, störningar i stjärnvärlden) och särskilt *inom kyrkan* (falska lärare, avfall från evangelium, Antikrists framträdande). Luther skriver:

”Himmelen och jorden knakar som ett gammalt hus, som är nära på att rasa och störta in, och de bär sig åt, som om de anade, att det snart skall ta slut med världen, och att dagen är nära, inför dörren” (s. 713).

Alla dessa tecken är inrättade så att ingen människa kan beräkna den exakta tidpunkten för Kristi återkomst. Till och med under apostlarnas dagar kunde det redan sägas, att evangeliets predikan nått hela världen (Rom. 1:8, 10:18, 1 Tess. 1:8, Apg. 19:10, 1 Tim. 3:16). Ändamålet med detta framställningssätt är att ernå ständig vaksamhet (Matt. 24:42)... Även varje människa kan och bör vänta slutet på sitt liv när som helst, och det är Guds mening, att människan skall vara beredd att dö en salig död vilket ögonblick som helst (s. 714).

Tyvänn har människor hittat på egna tecken på Kristi återkomst. ”Dit hör läran om ett tusenårigt rike, som sägs ligga i framtiden då Kristus skulle regera på jorden på ett synligt sätt tillsammans med de fromma. Denna tanke på ett sådant Kårsti rike här på jorden är något, som uppkommit mycket tidigt i den kristna kyrkan och har betecknats med samlingsnamnet kiliasm...” (s. 714).

Kiliasmen saknar allt stöd i Skriften, därför att de skriftställen, sm anføres som belägg för den, i själva verket syftar på den nytestamentliga kyrkans andliga härlighet, som bryter in i världen genom Kristi människoblivande och genom evangeliets förkunnelse i världen (Jes. 2:2-4, 11:6-9, Sak. 9:9f, Joel 2:23ff, Mika 4:1-4 och särskilt Upp. 20)... Kiliasterna uppmanar oss att låta dessa utsagor om att stor frid skall råda på Sions berg komma till sin rätt... Vi tar uppmaningen på

allvar, men vi glömmer inte bort, att änglarna sjungit 'Frid på jorden' redan vid Kristi födelse, och att det inte är först åt invånarna i ett framtida tusenårigt rike, som Kristus ger sin frid, utan åt alla som tror evangelium (Joh. 14:27, 16:33). Paulus har samma syn. Han kallar evangelium för 'fredens evangelium' (Ef. 6:15) och tillskriver alla som tror evangelium just denna frid, som övergår allt förstånd (Ef. 4:7)... Tolkningen att det skulle röra sig om en jordisk eller lekamlig [kroppslig] frid, är uttryckligen förbjuden i Skriften (Matt. 10:34).

Pieper påpekar också att redan GT självt anknyter ställena om fridsriket till Kristi människoblivande och den nytestamentliga predikan av evangelium.

"När Jesaja förkunnar friden (Jes. 9:2-5) följer sedan beskrivningen av orsaken i vers 6 ['Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given...']. Strax innan uppges såsom verkande orsak till det i Jes. 11:6-9 beskrivna fridstillståndet, att Messias skall komma (v. 1f) [Men ett skott ska skjuta upp ur Ishais avhuggna stam, en telning från hans rötter ska bära frukt. Över honom ska Herrens Ande vila...]. Att folken skall komma till Sions berg är således redan i GT tänkt inte som ett lekamligt [kroppsligt] utan som ett andligt kommande. Ty det sker så att Kristi kyrka går ut i hela världen med evangelium, och att hedningarna och 'resten' av Israel kommer till Sion genom tron på evangelium utan någon rumslig förflyttning." (s. 716).

Pieper har sedan en längre utläggning om varför orden om de tusen åren i Uppenbarelseboken inte kan tolkas som avseende ett jordiskt tusenårsrike (s. 716ff).

Han sammanfattar varför kiliasmen är en villolära som strider mot Bibeln i följande punkter (s. 718f):

1. Kiliasmen lär att Kristus i framtiden skall komma två gånger. Men Skriften lär att det bara sker en gång. I Hebr. 9:28 sägs uttryckligen att efter den första ankomsten [när Kristus blev människa] återstår endast den synliga ankomsten då han skall föra de sina in i saligheten.

2. Kiliasmen lär en dubbel uppståndelse av de döda i två etapper. Först omfattar

den martyrer och särskilt fromma kristna och sedan vanliga kristna och alla människor vid den yttersta domen. Kristus däremot hänvisar alla, som tror på honom, endast till den yttersta dagen (Joh. 6:40).

3. Kiliasmen förvränger Skriftens lära om det kristna hoppet. Genom att anta ett framtida tusenårsrike på jorden med en fredsepok, då de kristna skall härska över den otroende världen, förvänder den det kristna hoppet, så att det riktas mot något i denna tidsålder, nämligen den tusenåriga fredsperioden i denna världen och de kristnas härskande över de otroende.

Skriften lär något helt annat. Den beskriver den väg, som är förordnad för alla kristna från apostlarnas tid ända fram till den yttersta dagen såsom korsets väg, *via crucis* (Apg. 14:22). Vila och lön kommer dem inte till del förrän i himmelen (Matt. 5:3ff). Och då Paulus i Fil. 3:20f identifierar sig med alla kristna och beskriver det kristna gemensamma framtidshoppet, så nämner han inte någon tusenårig period av fred och härskande utan blott den himmelska saligheten.

När det gäller kiliasmens inverkan på de kristnas andliga liv, måste det sägas, att kiliasmens förvrängning av det kristna hoppet är mycket skadlig och farlig. Där kiliasmen tas på allvar, d.v.s. tränger sig in i hjärtat, där drar den hjärtat och sinnet bort från det kristna livets dolda härlighet, som består av vissheten om syndernas förlåtelse och det arv, som väntar i himmelen. Dessa ting ersätts nu av väntan på något yttre och jordiskt. Kiliasmen ringaktar värdet av så mäktiga och härliga ställen som Joh. 14:27 och Joh. 16:33. Kiliasmen nöjer sig inte med Kristi ord "Ty se, Guds rike är invärtes i er" (Luk. 17:21). Den vill att Guds rike skall komma med yttre glans, så att man skall kunna säga: "Se där är det!" Kort sagt, Skriften lär inte någon kiliasm utan varnar för den (s. 719).

Forts. i nästa nr